

שיחה עם אדקוץ, ראש עיריית ניו יורק

● אתמול טילפנת לגסי ג'קסון, ואתם עומדים להיפגש בסוף החודש ולהכריז על "הפסקת-אש". עכשיו, כשהי רוחות נרגעות, מדוע הכרזת מלחמה על ג'קסון? אני מאמין שיש נושאים עקרוניים, שבבחירות לנשיאות ארצות-הברית המועמדים השונים חייבים — פשוט חייבים! — להתייחס אליהם. אני עצמי עשיתי זאת כל חיי, כחבר קונגרס, כראש-עירייה. לכל אדם או קבוצה יש נושא שהוא

ישראל — ביטחונה של ישראל. לכן הרגשתי צורך להתייחס לדי עותיו של ג'קסון במיוחד. לא הגבלתי את עצמי רק לנושאים אלה. התייחסתי בדבריי או גם להשקפותי החברתיות. בנושא הסמים, למשל, אני מסכים איתו. ● מה דעתך על ג'קסון כמנהיג? הוא מאוד כאריזמטי, אולי המנהיג הכאריזמטי כיום בהאידיעה. כיהודי, יש לי איתו בעייה. השקפותיו המוצרות מביעות עוינות לישראל. החי

של ג'קסון. הייתי צריך להתייחס אליו באורח כללי, ולדבר הן על הצדדים החיוביים שבו והן על השליליים. ● בלומר: שגית? כן, זאת היתה שגיאה מצידו. אילו הייתי עושה זאת שוב, הייתי מדגיש גם את הצדדים החיוביים וגם את השליליים בג'קסון. ● ההתבטאות נגד ג'קסון היתה מתוכננת עלייך? לא. זה היה ספונטני, לא מתוכנן, פשוט ריברתי. ● השמועה אומרת ש"הס"

זה מה שמכונה להיות פוליטיקאי. אלה חוקי-המשחק, וכנראה שאני משחק אותם לא רע. את יודעת שבכל מהלך הקאריירה שלי הפסדתי רק פעמיים: פעם ב-1962 ופעם ב-1982, כשרצתי למשרת המרשל של מדינת ניו יורק. זה לא רע. בשאר הפעמים תמיד ניצחתי! ● בכל זאת, מלחשים שהפעם יהיה לך קשה יותר לנצח, שהפופולריות שלך בירידה. אני עדיין פופולרי מאוד, אם כי זה נכון שלא כל מי שאוהב אותי — אכן

"אני מתמודד על כן

שליה התחנת!"

יצביע עבורי. זה לא בריוק אותו הדבר. ● אני מתייחסת למי שיצביעו עבורך. אם כך, זה נכון שהפופולריות שלי כרע בשפלה-מררה. אז מה? יהיה מירוץ קשה הפעם: אעבוד קשה מאוד לקראת הבחירות. ● הפגישה עם ג'קסון, בסוף החודש, היא כבר חלק ממסעי-הבחירות שלך? לא, מה פתאום? ג'קסון הצהיר שהוא מוכן להתפייס איתי ומחכה שאטלפן לו, או טילפנתי אליו לביתו בשיקגו. ● אתה עומד לחזור כך

פונטניות" הזאת עלולה לעלות לך ביוקר בבחירות לעיריית ניו יורק בעוד כמה חודשים... בוודאי שאני לא מרגיש הפעם בטוח במירוץ לראשות-העירייה, כמו בפעמים הקודמות, בגלל ההצהרות נגד ג'קסון... ● והצהרות נגד האירים... כן. והצהרות נגד האירים. אז מה? * רנל ביקור באירלנד השמיע קוץ הצהרה בוכת כוחות-הכיבוש הבריטיים בצפון אירלנד, ובעונת המחחרת הקאחולית. הדבר עורר סערה בקרב העדה האירית הגדולה בארצות-הברית.

קוץ עם הקאריינאל אוקונור, נכון, זו ידיות די מיוחדת...

זה היה ב'ו באפריל

"יהודים ותומכי-ישראל יהיו משוגעים אם יתמכו בכומר ג'סי ג'קסון במירוץ לנשיאות" — כך התבטא, ב-1 באפריל השנה, אד קוץ, ראש-עיריית ניו יורק, הידוע בלשונו הפזיזה ובשליפות הדתיות מהמותן. נראה כי הפעם שילם קוץ ביוקר על תכונה זו. הסקרים מעידים שהפופולריות של קוץ נמצאת בשפלה-המדרגה. קוץ גם התבטא, באחרונה, בחופשיות מרובה נגד האירים, ומכיוון שניו-יורק מחולקת באורח גס לאירים, לשחורים וליהודים, הוא הצליח לקומם נגדו שני-שלישים (שחורים ואירים) מאוכ'לוסיית-הבחורים שלו. הבחירות לעיריית ניו יורק יתקיימו בעוד כמה חודשים. קוץ כבר הצהיר שירוץ ושאף ירוץ לראשות-העירייה בבחירות שאחריהן. על אף מצבו הקשה, מבחינת דעות-הקהל, לא נראה מועמד בולט אחר בשטח. לכן יש להניח שקוץ ימשיך לנצח על קונצרטיו במארק העירוני אלה-צ'יץ מתל-אביב, וימשיך להטיל בטלוויזיה כשהוא יוצא ממכוניתו, קד קידה מנומסת לעבר הצופים ומברך: "כאן אד קוץ, יום-טוב ניו יורק...". בינתיים, בדרך לקדנציה נוספת, הוא עובד במישנה מרץ, מייצר כותרות. הכותרות האחרונות היו כעניין הפיוס בינו לבין ג'קסון: הכומר המתוחכם הודיע שיסלח לקוץ אם יטלפן אליו וייהיה מוכן להיפגש איתו. קוץ הרים את הכפפה. לא היתה לו ברירה. קוץ, כך התרשמתי, נראה די עצבני מההתפתחויות האחרונות, ומהנסיגות להציג זאת ככניעה מצידו. מריון קומן, מושל מדינת ניו-יורק שאירגן את הפיוס, הפך לגיבור מקומי. ואילו ג'קסון? ג'סי הפך מזמן לכוכב-עליון. רק קוץ נותר מאחור: מנסה להסביר מדוע טילפן לג'קסון, מדוע אמר מה שאמר על ג'קסון, מדוע הסכים להיפגש. מדוע? אד קוץ הוא רוק מושבע, הנמצא בעשור השביעי לחייו. רווקותו הולידה שמועות, רכילויות. קוץ הוא חיה פוליטית, ולא נראה לי שיש לו מרחב-מחייה אחר. אפילו הבלגאן, הצניפות והרעש במישרדו תאמו מישרד של רוק. שוסטס אשן, ביתי, לא ניכר באוסף הספות, הכורסות והשולחן, שהוצבו בחדרו. בעת הראיון הצטבר תור של ממתנים למגישות — שהתאחרו/דחו/בוטלו. קוץ — איש בלתי-אמצעי, ללא גינונים מיותרים — לא נראה לי מוטרד במיוחד מההמולה. הוא מורגל בה. הוא יוצר אותה, יש לי חשד שהוא נהנה אפילו מהכותרות הנוכחיות נגדו. לכן הוא ימשיך לרוץ, לנח, להתכסה, ובסופו של דבר — לנצח.

שוק? או שהאיזכור הוא מיקרופון? אינני משווה, בשום צורה שהיא, את ג'סי ג'קסון לארולף היטלר. אינני חושב גם שג'קסון הוא אנטי-שמי. יש להבדיל בין זה לבין היותו אנטי-ישראלי. תדגישי זאת! מדוע דבריי תפסו פירסום שכוה? מפני שכולם פחדו לדבר בקול רם נגד ג'קסון. הוא מנהיג שחור, ולפני

בוק שלו — הן הפיוס והן הריגשי — עם יאסר ערפאת מפריע לי, כמו הסכמתו לכינוי הציונות כ"רעל". ● אתה ציוני? יש הגדרות רבות למהי ציונות: יש המצהירים שלהיות ציוני זה אך ורק לעשות עליה לארץ ישראל ולחיות שם, אחרים אוספים כספים. אני לא. כשבילי — להיות ציוני זה לתמוך בקיומה ובחינויותה של ישראל. חייבת

חשוב עבורם, המעסיק אותם. עבור האירים חשובות הבעיות באירלנד, עבור השחורים — הבעיות בדרום אפריקה, עבור היוונים — הנעשה בקפריסין, ועבור היהודים ותומכיהם

"חייבת להיות מדינה אחת בעולם שיהודים יוכלו להגר אליה, אחרי היטלר!"

להיות מדינה בעולם שיהודים יכולים להגר אליה, בייחוד אחרי מה שקרה בתקופת ארולף היטלר. אילו ישראל היתה קיימת אז — לא היו מושמרים שישה מיליוני יהודים. ● אתה נזכר בהיטלר, כשי אתה רואה את ההתלהבות בקרב הקהל של ג'קסון בעת נאומיו: נשים בוכות, מתרגי

בחירות, כולם זקוקים לקולות הש' חורים. ● בתולדות הקאריירה שלך תתייק את ההתבטאות נגד ג'קסון כשגויאה? האמת היא שלא הייתי צריך להדגיש רק את ההיבטים השליליים

ידידי אוקונור

יחסיו של אד קוץ, "היהודי הגא" על פי הגדרתו והתנהותו, עם החשמן אוקונור מעוררים תהייה. על פי קוץ, "זוהי ידידות. נכון — ידידות די מיוחדת, בניי חוד על רקע התביעות ההדדיות שהיו בין הכנסיה לבין עיריית ניו יורק. התביעות האלה לא השפיעו על הידידות".